

Η νοοτροπία του θύματος, η αναζήτηση αποδιοπομπαίου τράγου και η αποανθρωποποίηση: Ο δρόμος προς τη γενοκτονία

Η ιστορική πορεία της προπολεμικής Γερμανίας και οι ενέργειες του Ισραήλ μέχρι τις 17 Μαΐου 2025 αποκαλύπτουν μια βαθιά και ανησυχητική ομοιότητα στο πώς η νοοτροπία του θύματος ενός έθνους μπορεί να οδηγήσει στη συστηματική στοχοποίηση μιας μειονότητας, καταλήγοντας τελικά σε γενοκτονία. Και οι δύο περιπτώσεις καταδεικνύουν ένα μοτίβο που συνίσταται στην καλλιέργεια μιας αφήγησης εθνικής θυματοποίησης, στην απόδοση ευθυνών σε μια μειονότητα για κοινωνικές προκλήσεις, στην αποανθρωποποίηση αυτής της ομάδας, στην υποκίνηση βίας εναντίον της και στην εκτέλεση γενοκτονικών πράξεων. Αυτό το δοκίμιο εξετάζει τις ενέργειες του Ισραήλ κατά των Παλαιστινίων — μέσα από τη δημόσια ρητορική, τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, τις εκθέσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τις ακαδημαϊκές αναλύσεις— συγκρίνοντάς τις με τη μεταχείριση των Εβραίων από τη Γερμανία τη δεκαετία του 1920 και του 1930, που οδήγησε στο Ολοκαύτωμα.

I. Η νοοτροπία του θύματος: Η βάση για την επιθετικότητα

Προπολεμική Γερμανία (1919–1939): Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Γερμανία καλλιέργησε ένα βαθύ αίσθημα θυματοποίησης, τροφοδοτούμενο από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, που επέβαλε αυστηρές αποζημιώσεις και εδαφικές απώλειες. Αυτή η αφήγηση παρουσίαζε τη Γερμανία ως αδίκως καταπιεσμένη, προδομένη από εσωτερικές δυνάμεις που αποδυνάμωσαν τη θέση της. Μέσα από την προπαγάνδα, την εκπαίδευση και τον δημόσιο λόγο, οι Γερμανοί προετοιμάστηκαν να βλέπουν τον εαυτό τους ως θύματα, εστιάζοντας στον εθνικό πόνο και την ανάγκη να ανακτήσουν την προηγούμενη δόξα τους. Αυτή η νοοτροπία, που χαρακτηρίζεται από αυτολύπηση και άρνηση να αναγνωριστεί ο ρόλος του έθνους στις δικές του προκλήσεις, έθεσε τα θεμέλια για επιθετικές πολιτικές εναντίον εκείνων που θεωρήθηκαν υπεύθυνοι για τις δυσκολίες της Γερμανίας.

Ισραήλ (1948–2025): Η εθνική ταυτότητα του Ισραήλ διαμορφώνεται βαθιά από το τραύμα του Ολοκαυτώματος, που στοίχισε τη ζωή 6 εκατομμυρίων Εβραίων και άφησε μόνιμο αντίκτυπο στη συνείδηση των Εβραίων. Η αρχή του «Ποτέ Ξανά» τοποθετεί το Ισραήλ ως διαρκές θύμα, συνεχώς απειλούμενο από δυνάμεις που επιδιώκουν την εξόντωσή του, θυμίζοντας την ναζιστική δίωξη. Το άρθρο της Wikipedia για τη νοοτροπία του θύματος εντοπίζει χαρακτηριστικά όπως η αυτολύπηση, ο ηθικός ελιτισμός και η έλλειψη ενσυναίσθησης, που είναι βαθιά ριζωμένα στην ισραηλινή κοινωνία. Η εκπαίδευση για το Ολοκαύτωμα, οι εθνικές επέτειοι και η πολιτική ρητορική ενισχύουν αυτό το αίσθημα θυματοποίησης, συχνά συνδέοντας το ιστορικό τραύμα με σύγχρονες απειλές όπως η παλαιστινιακή αντίσταση. Αυτή η νοοτροπία είναι εμφανής στην αντίδραση του Ισραήλ στην διεθνή κριτική—όπως στην υπόθεση της Νότιας Αφρικής στο Διεθνές Δικαστήριο το 2024—όπου οι κατηγορίες για γενοκτονία απορρίπτονται ως αντισημιτικές επιθέσεις στο δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ, αντανακλώντας υπερευαίσθησία στην κριτική και ανάγκη για αναγνώριση του πόνου του.

Παράλληλο: Και τα δύο έθνη καλλιέργησαν μια νοοτροπία θύματος που αντέστρεψε τη δυναμική θύτη-θύματος. Η Γερμανία παρουσίαζε τον εαυτό της ως θύμα προδοσίας και καταπίεσης, ενώ το Ισραήλ βλέπει τον εαυτό του ως θύμα αντισημιτικής επιθετικότητας, ριζωμένη στη μνήμη του Ολοκαυτώματος. Αυτή η νοοτροπία, όπως περιγράφεται στο άρθρο της Wikipedia, προάγει την άρνηση ανάληψης ευθύνης—η Γερμανία για τον ρόλο της στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, το Ισραήλ για τον ρόλο του στην κατοχή—επιτρέποντας και στους δύο να δικαιολογήσουν τη βία εναντίον μιας μειονότητας που επιλέχθηκε ως αποδιοπομπαίος τράγος.

II. Αναζήτηση αποδιοπομπαίου τράγου: Κατηγορώντας τη μειονότητα για κοινωνικές προκλήσεις

Προπολεμική Γερμανία: Κατά τη δεκαετία του 1920 και του 1930, η Γερμανία κατέστησε τους Εβραίους αποδιοπομπαίους τράγους για τα κοινωνικά της δεινά, αποδίδοντάς τους οικονομικές κρίσεις όπως ο υπερπληθωρισμός του 1923, η ανεργία και η πολιτιστική παρακμή. Η προπαγάνδα παρουσίαζε τους Εβραίους ως ανέντιμους ομορτιστές που εκμεταλλεύονταν τους Γερμανούς, πλαισιώνοντάς τους ως εσωτερικό εχθρό υπεύθυνο για τις δυσκολίες του έθνους. Αυτή η αφήγηση ενισχύθηκε μέσω των μέσων ενημέρωσης, της εκπαίδευσης και της δημόσιας πολιτικής, όπως νόμοι που απέκλειαν τους Εβραίους από δημόσιους ρόλους, εδραιώνοντας την αντίληψη ότι ήταν η ρίζα των προβλημάτων της Γερμανίας.

Ισραήλ: Από την ίδρυσή του το 1948, το Ισραήλ κατηγορεί σταθερά τους Παλαιστίνιους για τις προκλήσεις ασφάλειας και πολιτικής του, συχνά παραβλέποντας την συστηματική καταπίεση που προκαλείται από την κατοχή. Το άρθρο του 2023 για τη δολοφονία 36 Παλαιστίνιων παιδιών στη Δυτική Όχθη το καταδεικνύει, καθώς οι ισραηλινές δυνάμεις δικαιολόγησαν τους θανάτους χαρακτηρίζοντας τα παιδιά ως απειλές για μικρές πράξεις όπως η ρίψη πετρών, καθιστώντας ακόμη και τους νεότερους Παλαιστίνιους αποδιοπομπαίους τράγους για την αναταραχή. Η επίθεση της 7ης Οκτωβρίου 2023, που αρχικά αναφέρθηκε ως μαζική σφαγή υπό την ηγεσία της Χαμάς που οδήγησε σε 1.195 ισραηλινούς θανάτους, χρησιμοποιήθηκε για να δαιμονοποιηθεί ολόκληρος ο παλαιστινιακός πληθυσμός. Ωστόσο, μεταγενέστερες έρευνες έδειξαν ότι η χρήση της «Οδηγίας Χάνιμπαλ» από τον ισραηλινό στρατό—η εφαρμογή αδιάκριτης βίας για την αποτροπή της σύλληψης ισραηλινών στρατιωτών, ακόμη και με κόστος ισραηλινών ζώων—συνέβαλε σε αυτές τις απώλειες, με αναφορές που υποδεικνύουν ότι πυρά ελικοπτέρων και βολές τανκ σκότωσαν ισραηλινούς ομήρους μαζί με μαχητές της Χαμάς. Παρά το γεγονός αυτό, η ευρύτερη αφήγηση καθιστά όλους τους Παλαιστίνιους αποδιοπομπαίους τράγους, όπως αντικατοπτρίζεται στις εκθέσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Δεκεμβρίου 2024 που τεκμηριώνουν συστηματική βία κατά αμάχων. Η δημόσια ρητορική, όπως τα συνθήματα «Θάνατος στους Άραβες» στην Πορεία της Σημαίας στην Ιερουσαλήμ το 2023, καθιστά περαιτέρω τους Παλαιστίνιους αποδιοπομπαίους τράγους, υπονοώντας ότι η ίδια η παρουσία τους αποτελεί πρόβλημα, ένα συναίσθημα που αντηχεί από ακροδεξιούς ηγέτες που παρουσιάζουν τους Παλαιστίνιους ως εμπόδια για την επιβίωση του Ισραήλ.

Παράλληλο: Και τα δύο έθνη κατέστησαν μια μειονότητα αποδιοπομπαίο τράγο για κοινωνικά ζητήματα. Η Γερμανία κατηγορήσε τους Εβραίους για οικονομικά και πολιτιστικά προβλήματα, ενώ το Ισραήλ κατηγορεί τους Παλαιστίνιους για απειλές ασφάλειας, συχνά αγνοώντας τον ρόλο της κατοχής στην τροφοδότηση της αντίστασης και τις δικές του ενέργειες, όπως η συμβολή της Οδηγίας Χάνιμπαλ στους ισραηλινούς θανάτους στις 7 Οκτωβρίου. Το χαρακτηριστικό του άρθρου της Wikipedia για την «ταυτοποίηση άλλων ως αιτίας για μια ανεπιθύμητη κατάσταση» είναι εμφανές και στις δύο περιπτώσεις, με τη Γερμανία να αρνείται τις δικές της αποτυχίες και το Ισραήλ να αποφεύγει την ευθύνη, δικαιολογώντας επιθετικές ενέργειες εναντίον της ομάδας που επιλέχθηκε ως αποδιοπομπαίος τράγος.

III. Αποανθρωποποίηση και υποκίνηση βίας

Προπολεμική Γερμανία: Η αποανθρωποποίηση ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος των πολιτικών της Γερμανίας πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, με την προπαγάνδα να παρουσιάζει τους Εβραίους ως υποανθρώπινες απειλές για την «αρία» φυλή. Οι εκστρατείες μέσω των και δημόσιες καμπάνιες αφαίρεσαν την ανθρωπιά των Εβραίων, απεικονίζοντάς τους ως κοινωνικούς κινδύνους. Αυτή η ρητορική υποκίνησε τη βία, με μαζικές συγκεντρώσεις που δοξάζουν την γερμανική υπεροχή ενώ δυσφημούν τους Εβραίους, κανονικοποιώντας την εχθρότητα. Μέχρι το 1938, η κρατικά εγκεκριμένη βία εναντίον εβραϊκών κοινοτήτων ξέσπασε, ως άμεσο αποτέλεσμα ετών αποανθρωποποιητικής προπαγάνδας που αποσύνδεσε τον πληθυσμό από τον πόνο των Εβραίων.

Ισραήλ: Η αποανθρωποποίηση των Παλαιστίνιων από το Ισραήλ είναι εμφανής τόσο στη ρητορική όσο και στις πράξεις. Η Πορεία της Σημαίας στην Ιερουσαλήμ το 2023, όπου οι συμμετέχοντες φώναζαν «Θάνατος στους Άραβες», αντικατοπτρίζει τη δημόσια υποκίνηση βίας, παρουσιάζοντας τους Παλαιστίνιους ως συλλογικό εχθρό που αξίζει τον θάνατο, παρόμοιο με τα εχθρικά συνθήματα των

γερμανικών συγκεντρώσεων. Το άρθρο του 2023 για τη δολοφονία Παλαιστινίων παιδιών στη Δυτική Όχθη καταδεικνύει περαιτέρω αυτή την αποανθρωποποίηση, καθώς τα παιδιά αντιμετωπίστηκαν ως απειλές που έπρεπε να εξουδετερωθούν, με τις ισραηλινές δυνάμεις να δείχνουν ελάχιστο σεβασμό για την ανθρωπιά τους, συχνά δικαιολογώντας τη θανατηφόρα βία για μικρές πράξεις. Στη Γάζα, η έκθεση ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Δεκεμβρίου 2024 υπογραμμίζει τη συστηματική βία, συμπεριλαμβανομένων επιθέσεων σε πολιτικές υποδομές όπως νοσοκομεία και την επιβολή συνθηκών λιμού, μειώνοντας τους Παλαιστίνιους σε απλούς στόχους σε μια στρατιωτική εκστρατεία, χωρίς καμία σκέψη για τη βασική τους ανθρωπιά.

Παράλληλο: Και τα δύο έθνη αποανθρωποποίησαν μια μειονότητα για να υποκινήσουν τη βία. Η Γερμανία χρησιμοποίησε ανοιχτή προπαγάνδα για να παρουσιάσει τους Εβραίους ως υποανθρώπους, ενώ η αποανθρωποποίηση του Ισραήλ είναι πρακτική, αντιμετωπίζοντας τους Παλαιστίνιους ως απειλές που πρέπει να εξαλειφθούν, όπως φαίνεται από τα στοιχεία. Το χαρακτηριστικό της «έλλειψης ενσυναίσθησης» του άρθρου της Wikipedia είναι εμφανές και στις δύο περιπτώσεις—η Γερμανία αγνόησε τον πόνο των Εβραίων, και το Ισραήλ παραμελεί τις ζωές των Παλαιστινίων, κανονικοποιώντας τη βία εναντίον της αποανθρωποποιημένης ομάδας.

IV. Κορύφωση στη γενοκτονία

Προπολεμική Γερμανία έως τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (1939–1945): Η πορεία της Γερμανίας κορυφώθηκε στο Ολοκαύτωμα, που ξεκίνησε το 1941, οδηγώντας στη γενοκτονία 6 εκατομμυρίων Εβραίων. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα ετών ιδεολογικής κατήχησης, αναζήτησης αποδιοπομπαίου τράγου και αποανθρωποποίησης, με το κράτος να χρησιμοποιεί συστηματικές μεθόδους—στρατόπεδα θανάτου, μαζικές εκτελέσεις και λιμοκτονία σε γκέτο—για να εξαλείψει τον εβραϊκό πληθυσμό. Η πρόθεση να καταστραφεί η ομάδα ήταν ξεκάθαρη, πληρώνοντας τον ορισμό της Σύμβασης του ΟΗΕ για τη Γενοκτονία, και δικαιολογήθηκε από μια νοοτροπία θύματος που παρουσίαζε τους Εβραίους ως υπαρξιακή απειλή για την επιβίωση της Γερμανίας, αποσυνδέοντας τον πληθυσμό από τις φρικαλεότητες που διαπράχθηκαν.

Ισραήλ (2023–2025): Οι ενέργειες του Ισραήλ εναντίον των Παλαιστινίων, μετά την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου 2023, κορυφώθηκαν σε γενοκτονία, όπως επιβεβαιώθηκε από το άρθρο του NRC για τις Μελέτες Γενοκτονίας του Μαΐου 2025, που σημειώνει ότι οι ερευνητές χαρακτηρίζουν ομόφωνα τις ενέργειες του Ισραήλ στη Γάζα ως «γενοκτονικές», και την έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας του Δεκεμβρίου 2024. Τα στοιχεία περιλαμβάνουν:

- **Συστηματική βία και στέρηση:** Η έκθεση του Δεκεμβρίου 2024 τεκμηριώνει επιθέσεις σε πολιτικές υποδομές, όπως νοσοκομεία, και την επιβολή συνθηκών λιμού, μαζί με έναν απολογισμό θανάτων άνω των 44.000 Παλαιστινίων και 1,9 εκατομμυρίων εκτοπισμένων μέχρι τον Νοέμβριο του 2024, σύμφωνα με την UNRWA.
- **Πρόθεση:** Η συστηματική φύση αυτών των ενεργειών, που αποσκοπούν στο να καταστήσουν τη Γάζα μη κατοικήσιμη, ευθυγραμμίζεται με τα κριτήρια της Σύμβασης του ΟΗΕ για τη Γενοκτονία—δολοφονία, πρόκληση σοβαρής βλάβης και επιβολή συνθηκών για την πρόκληση φυσικής καταστροφής.

Η νοοτροπία θύματος του Ισραήλ, όπως περιγράφεται στο άρθρο της Wikipedia, επιτρέπει αυτή τη γενοκτονία μέσω χαρακτηριστικών όπως ο ηθικός ελιτισμός (θεώρηση του Ισραήλ ως ηθικά ανώτερου), η έλλειψη ενσυναίσθησης (αγνόηση του πόνου των Παλαιστινίων) και η αναμόχλευση (εστίαση στο τραύμα του Ισραήλ), δικαιολογώντας τη συστηματική καταστροφή των Παλαιστινίων ως «αμυντική» πράξη εναντίον μιας αντιληπτής απειλής.

Παράλληλο: Και τα δύο έθνη κορύφωσαν τις πορείες τους σε γενοκτονία, καθοδηγούμενα από μια νοοτροπία θύματος. Το Ολοκαύτωμα της Γερμανίας και η γενοκτονία του Ισραήλ στη Γάζα περιλαμβάνουν κρατικά καθοδηγούμενη βία που στοχεύει στην καταστροφή μιας μειονότητας, χρησιμοποιώντας συστηματικές μεθόδους (δολοφονίες, στέρηση) και επιδεικνύοντας ξεκάθαρη πρόθεση να εξαλείψουν την ομάδα. Η κλίμακα διαφέρει—6 εκατομμύρια Εβραίοι έναντι άνω των 44.000 Παλαιστινίων—αλλά η πρόθεση και οι μηχανισμοί είναι εντυπωσιακά παρόμοιοι.

V. Οι προειδοποιήσεις του Νίτσε: Η μεταμόρφωση μέσω της νοοτροπίας του θύματος

Τα αποφθέγματα του Νίτσε—«Όποιος πολεμά τέρατα, πρέπει να προσέχει να μην γίνει τέρας στη διαδικασία» και «Αν κοιτάξεις για πολύ καιρό σε μια άβυσσο, η άβυσσος κοιτάζει επίσης μέσα σου»—προσφέρουν έναν φιλοσοφικό φακό για να κατανοήσουμε πώς η νοοτροπία του θύματος μετέτρεψε και τα δύο έθνη σε δράστες γενοκτονίας.

Πολεμώντας τέρατα

- **Προπολεμική Γερμανία:** Η Γερμανία παρουσίασε τους Εβραίους ως το «τέρας» που απειλούσε την επιβίωσή της, χρησιμοποιώντας αυτή την αφήγηση για να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό τους και την τελική εξόντωσή τους. Πολεμώντας αυτό το υποτιθέμενο κακό, η Γερμανία έγινε τερατώδης, αποανθρωποποιώντας τους Εβραίους μέσω προπαγάνδας και διαπράττοντας γενοκτονία κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος.
- **Ισραήλ:** Το Ισραήλ τοποθετεί τους Παλαιστίνιους ως «τέρατα», συχνά συγκρίνοντάς τους με ιστορικούς καταπιεστές, ως δικαιολόγηση για τις ενέργειές του. Ωστόσο, κάνοντας αυτό, υιοθετεί τερατώδεις τακτικές—δολοφονία παιδιών στη Δυτική Όχθη, επιθέσεις σε πολιτικές υποδομές στη Γάζα και διάπραξη γενοκτονίας, όπως αποδεικνύεται από την έκθεση ανθρωπίνων δικαιωμάτων του 2024 και το άρθρο του NRC του 2025. Η νοοτροπία του θύματος, με τον ηθικό της ελιτισμό, δικαιολογεί αυτές τις πράξεις ως απαραίτητες για την επιβίωση, αντικατοπτρίζοντας τις δικαιολογίες της Γερμανίας.

Κοιτάζοντας στην άβυσσο

- **Προπολεμική Γερμανία:** Η εμμονή της Γερμανίας με τις μεταπολεμικές της παραπόνες—η «άβυσσος» της εθνικής ταπείνωσης—την οδήγησε να αντικατοπτρίσει αυτό το σκοτάδι, βυθιζόμενη σε ηθική διαφθορά με το Ολοκαύτωμα, καθώς έγινε το κακό που ισχυριζόταν ότι αντιτάσσεται.
- **Ισραήλ:** Η εμμονή του Ισραήλ με το τραύμα του Ολοκαυτώματος—η «άβυσσος» του ιστορικού πόνου—αντικατοπτρίζεται στις ενέργειές του, καθώς διαπράττει γενοκτονία στη Γάζα, αντικατοπτρίζοντας τις φρικαλεότητες που ορκίζεται να αποτρέψει. Τα χαρακτηριστικά του άρθρου της Wikipedia για την έλλειψη ενσυναίσθησης και την αναμόχλευση επιδεινώνουν αυτή την πτώση, καθώς το Ισραήλ εστιάζει στον δικό του πόνο ενώ αγνοεί τον πόνο των Παλαιστινίων.

Παράλληλο: Οι προειδοποιήσεις του Νίτσε υπογραμμίζουν τη μεταμορφωτική δύναμη της νοοτροπίας του θύματος και στα δύο έθνη. Πολεμώντας έναν υποτιθέμενο εχθρό, έγιναν δράστες γενοκτονίας· κοιτάζοντας στις αντίστοιχες άβυσσους του τραύματός τους, αντικατόπτρισαν αυτό το σκοτάδι, υιοθετώντας τις τακτικές των ιστορικών τους καταπιεστών.

VI. Ευρύτερες επιπτώσεις και ηθικές ανησυχίες

Οι παραλληλισμοί μεταξύ της προπολεμικής Γερμανίας και του Ισραήλ μέχρι τις 17 Μαΐου 2025 αποκαλύπτουν ένα επικίνδυνο μοτίβο: μια νοοτροπία θύματος, όταν οπλίζεται, μπορεί να οδηγήσει στη συστηματική καταστροφή μιας μειονότητας. Η πορεία της Γερμανίας—από τις αρχές της δεκαετίας του 1920 μέχρι το Ολοκαύτωμα—καταδεικνύει πώς η ιδεολογική κατήχηση, η αναζήτηση αποδιοπομπαίου τράγου και η αποανθρωποποίηση κορυφώνονται σε γενοκτονία. Η πορεία του Ισραήλ—από την ίδρυσή του το 1948 μέχρι τη γενοκτονία στη Γάζα—ακολουθεί παρόμοια τροχιά, με τη νοοτροπία του θύματος να ενεργοποιεί τους ίδιους μηχανισμούς, όπως φαίνεται από τα στοιχεία των δημοσίων συνθημάτων, της στρατιωτικής βίας και της συστηματικής καταστροφής.

Ηθικές ανησυχίες:

- **Ηθική ειρωνεία:** Το Ισραήλ, που ιδρύθηκε ως καταφύγιο από τη γενοκτονία, αναπαράγει τακτικές που θυμίζουν τη ναζιστική Γερμανία εναντίον των Παλαιστινίων, αντιφάσκοντας στο θεμελιώδες ήθος του «Ποτέ Ξανά». Η έλλειψη ενσυναίσθησης και ο ηθικός ελιτισμός τυφλώνουν το Ισραήλ σε αυτή την ειρωνεία, καθώς δίνει προτεραιότητα στη θυματοποίησή του έναντι της ανθρωπιάς των Παλαιστινίων.
- **Διεθνής συνενοχή:** Η αποτυχία της διεθνούς κοινότητας να σταματήσει το Ολοκαύτωμα μέχρι το 1945 αντικατοπτρίζεται στην ανεπαρκή ανταπόκρισή της στη γενοκτονία του Ισραήλ, όπως σημειώνεται στο άρθρο του NRC του 2025, επιτρέποντας στις φρικαλεότητες να συνεχιστούν παρά τις νομικές ενέργειες όπως η υπόθεση του Διεθνούς Δικαστηρίου το 2024.
- **Κύκλος τραύματος:** Οι ενέργειες του Ισραήλ διαιωνίζουν έναν κύκλο τραύματος, καθώς ο πόνος των Παλαιστινίων αντικατοπτρίζει τον πόνο των Εβραίων υπό τους Ναζί, δυνητικά τροφοδοτώντας μελλοντικές συγκρούσεις και δυσσέσκεια. Η αρχική αφήγηση γύρω από την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου 2023, που κατέστησε τους Παλαιστίνιους αποδιοπομπαίους τράγους παρά τον ρόλο του Ισραήλ σε ορισμένες από τις απώλειες, επιδεινώνει αυτόν τον κύκλο.

Συμπέρασμα

Οι παραλληλισμοί μεταξύ της προπολεμικής Γερμανίας και του Ισραήλ μέχρι τις 17 Μαΐου 2025 είναι τόσο βαθιοί όσο και βαθιά ανησυχητικοί. Και τα δύο έθνη, καθοδηγούμενα από μια νοοτροπία θύματος—η Γερμανία μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, το Ισραήλ μετά το Ολοκαύτωμα—κατέστησαν μια μειονότητα (Εβραίους, Παλαιστίνιους) αποδιοπομπαίους τράγους για κοινωνικά προβλήματα, τους αποανθρωποποίησαν, υποκίνησαν βία και τελικά διέπραξαν γενοκτονία. Το Ολοκαύτωμα της Γερμανίας και η γενοκτονία του Ισραήλ στη Γάζα, όπως αποδεικνύεται από τη δημόσια ρητορική, τις στρατιωτικές ενέργειες, τις εκθέσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την ακαδημαϊκή συναίνεση, αντικατοπτρίζουν τους ίδιους μηχανισμούς: κρατικά καθοδηγούμενη βία, συστηματικές μέθοδοι και μια πρόθεση εξάλειψης, δικαιολογημένες από την άρνηση ανάληψης ευθύνης και την έλλειψη ενσυναίσθησης για την στοχοποιημένη ομάδα. Οι προειδοποιήσεις του Νίτσε φωτίζουν αυτή τη μεταμόρφωση, καθώς και τα δύο έθνη έγιναν το «τέρας» που πολέμησαν και αντικατόπτρισαν την «άβυσσο» του τραύματός τους στις πράξεις τους. Αυτή η ανάλυση υπογραμμίζει τους κινδύνους της νοοτροπίας του θύματος στη διαιώνιση κύκλων βίας, παροτρύνοντας σε κριτική αναστοχασμό για το πώς τα ιστορικά τραύματα μπορούν να οδηγήσουν σε νέες φρικαλεότητες αν δεν αντιμετωπιστούν με ενσυναίσθηση και ευθύνη.